

PERIÓDICH VERMELL

¶ SALUT PÚBLICA ¶ INTERESSOS POPULARS ¶ ARTS Y LLETRES ¶

PREUS DE VENTA
 25 exemplars. Una pesseta
 Cada número. 2 quartos
 Surt a llum ab tota regularitat á lo menos una vegada cada setmana

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
 6-RONDA DE LA UNIVERSITAT-6
 BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
 Tot Espanya, portat á domicili. 8 rs.
 Països de la Unió Postal. 16 id.
 Dona números extraordinaris sempre que no hi hagi las circunstancias

L' INFERN

ESTUDIS DE CIENCIA CAPELLANESCA

(Continuació)

II

Fora del Paganisme, be 's mereixen las avants citadas lo dictat de Relligions Primitivas.

Las múltiples sectas, cada una de per sí, no son més que derivacions de una Relligió Mare, com podriam dir las, y las que, per esser tals obeheixen sempre al conjunt de principis de la Mare respectiva, si be aquestos son exposats alguna volta en alterada forma ó sa interpretació ha rebut mes ó menos torsat giro.

Unicament á la sensibilitat esquisita de nostre sér, es á lo que deuen son origen totas las relligions que los homes nos habem fet.

Ants de formarse cap relligió, ants de crearse cap filosofia, existia ja la adoració del sol.

L' home guiat per sa rahó natural y esencialment absoluta arrivá á comprendre que al sol era únicament al qui 's debia la fertilitat, quan no á la mateixa naturalesa que 'l sustentava; que á 'n eixa fertilitat debia ell son sustent, quan no sa mateixa existencia... y agrahtit y reconegut per la hermosa condició de sos sentiments flectava sos genolls y en actitud postrada dava gracias al sol al quin anomenava son pare, y besava la terra obli-

gant á sos menudets fills, faltats per sa natural ignorancia de la suficient comprensió, á imitarlo en tan nobles y sagrats actes d' agrahtiment.

Separant mes tart los detalls del principi benéfich del sol, s' anaren constituhint nous cultos. Aumentats després pel mer capritxo quedá establert en cada poble un cúmulo de Deus, representant ja objectes de la Naturalesa ó fenónenos d' ella; ja vicis, ja virtuts. Prengué nom cada deitat; se doná mes tart forma plástica á las ideas. Las imatjes talladas arbitrariament en las pedras, anaren de abstracció en abstracció prenent forma en cada un dels ignorants cervells humans y essent trasmesas com per refracció de la xaveta del home á lo incoercible éter y á certa distancia ilusoria..... quedá fundat lo Cel, lo Paradís, com li diu Moisés, ó la Mansió dels Justos, com ne diuen los católichs.

En las distintas parts del mon anaren apareguent homes que, valguts de son extraordinari talent, que 'ls mantenia des-preocupats devant la poderosa superstició dominant, y además, impulsats per la passió de l' orgull, y fins si 's vol, excitats per algun bon desitj, s' empenyaren en desmentir los principis de las respectivas relligions, creantne d' altres á son arbitri ó gust.

Y aixis tingerem als profetas.

Com se pot' comprendre, la nova relligió, per rahó de esser formada baix la experiencia de las anteriors, sempre adquiria ventatjas desconegudas, puig s' adaptava millor al modo d' esser de cada poble y se aproximava mes á la verosimilitut. Aquei-

xas circunstancias la feyan mes acceptada y aixis fou com los profetas se presentaren adeptes para sas creacions.

Aixis també se formaren y prenent caràcter las diferentes relligions que diuen avuy primitivas.

Tal volta subsistirian encara en son ordinari estat ditas primeras creencias si no defectes de l' ambició y l' orgull no hagues desaparecut de la humana rassa; pero sempre hi ha hagut qui, dominat en tot ó en tot per algun d' aquestos defectes, volgut abrogarse una admiració que no ha á altre consagrada, de aquí las sectas diverses y la confusió d' ideas dins cada Relligió.

Parlá Moisés catorze sigles avants de Jesucrist y á sa veu respongueren Abrahá, Issaach y Jacob.

Ve Jesucrist modificant las lleys de Moisés, y segueixen sa paraula en Mathieu y en Joan.

Se presenta Mahoma cinch ó sis sigles despres de Jesus, y modificant los Evangelis d' aquest últim, despres de donar una petita variant á la interpretació de la Biblia, deixa constituida la relligió musulmana.

Aixis, donchs, foren ingerintse continuament ja dintre del judaisme, ja del cristianisme, infinitats de sectas. Lo més important de tots aquets bróquils son la primitiva Revelada, la Católica, la Reformada y la Muslímica.

ELÉCTRICH

(Seguirá)

LO SANTUARI

DE LA MARE-DE-DEU DEL HORT

¡Qui t' ha vist y t' veu Santuari;
¡Ay, qui t' ha vist y t' veurá!

N' es al cim d' una montanya
ó á la punta d' un serrat.
Sembla que toca ab la punta
las estrellas del cel blau.
Mira las grans torrenceras
y 'ls avenchs mitj esquerdat,
hont las ólivas hi cantan
cada nit per mes espant,
y 'ls llops, plens de fam hi udola
nit y dia sens parar.
Y quan las fortas tempestas
tenen loch per 'quells voltants,
sembla que de dins las concas
surtin engendrats los llamps.
Molts, quan per las estiuadas
per aquells lochs han passat,
diuhen que tant los agrada,
que 's tan hermosissim, tant,
visitá aquell Santuari,
que hi voldrian habitar
un quant temps per treurer copia
d' aquells puestos tan estranys.
Y jo penso quan ho diuhen,
(sense ferne escarafalls)
¡Qui t' ha vist y t' veu Santuari!
¡Ay, qui t' ha vist y t' veurá!

N' he sentit á contá als jayos,
que en eix Santuari, grans
fets tristos hi ocorregueren
que may mes se esborrarán.
Al sol camí que á dalt dona,
marcadas hi ha á cada pam,
las barbaritas comesas
pels defensors del altar,
en aquellas tristas guerras,
guerras de llanto y de espant.
Los bandolers, que, ab la boina
al cap, y un Cristo á la má
defensavan ¡vils y bárbaros!
un home de cor malvat;
allá á dalt del Santuari,
hi duyan amanillats
los presoners infelissos
que paravan á sas mans;
y despres, per 'quellas penyas
los veyá 'l cel rodolar
¡Deu m' ajudi! sent ja victimas
avants d' arribar á baix.
¡Quants fosellaments s' hi feren,
y quantas barbaritats!
Hi ha á cada passa una tomba,
y á cada tomba hi ha un brau.
¡Quantas mares dolorosas
hi poden sos fills plorar!
¡Si n' hi jauhen de cors nobles
mártirs de la libertat!
¡Infelis del qui hi pujaban
ja no 'n tornava á baixar!
¡Si n' tens d' historia montanya!
¡Si n' has beguda de sanch!
¡Qui t' ha vist y t' veu Santuari!
¡Ay, qui t' ha vist y t' veurá!

¿Qui 'l guardava en temps de guerra
aquest Santuari estrany?
Inhumans, no mes que infames,
turbas sols de criminals.
Mes, ara, 'ls qui 'l van á veurer
(perque som en temps de pau)
diuhen que 'l guardan uns frares
ab barbas de quatre pams,
que no parlan may, sols signan
lo que 'ls preguntan y en paus
y que miran sempre á terra,
y no alsan la vista may,
que 's posan lo cucurtxo
quan lo temps vol canviar,
y que del convent may surten
pel temor de que 'l cel clá
no s' amagués de vergonya;
ni s' alsin los sepultats.
¡Oh, montanya de misteris!...
¡Oh, costa de recorts braus!...
¡Qui t' ha vist y t' veu Santuari!
¡Ay, qui t' ha vist y t' veurá!

Mes, ara, si alguna volta
á visitarla me 'n vaig,
no hi aniré com molts d' altres
que cada estiuada hi van
á pendrer las aiguas bonas;
ni per veure aquells serrats;
ni per senti 'ls llops que udolan,
ni de l' óliva 'l cantar,
ni pels torrents que allí passan,
ni per la santa ni 'l sant,
ni pels frares que no parlan
catalá ni castellá,
que no mes ab signos pagan
perque al coll duhen un llás,

hi aniré sols per plorar-ne
los infelissos germans,
que allí, sa sanch derramaren
per la santa libertat.

JUANITO CATALÁ

En nostre número passat deyam alguna
coseta de lo succehit en lo cementiri nou,
ab motiu de las *sotanerías* portadas á ter-
me per un capellá capás de cobrar lo ha-
rato y lo car al mateix colomí de la trini-
tat santíssima.

Avuy, degudament enterats per los ma-
teixos que foren testimonis de las *fazañas*
del sotana enterra-morts, podém ferne una
bona racció als nostres llegidors, segurs
de que passarán un bon rato enterantse de
la mansuetut y misericordia del home de
las faldillas negres.

Aném per parts.

Los empleats del cementiri nou sembla
que ja se habian queixat molts vegadas á
la Junta de cementiris del abusos del cape-
llá Francisco Parera, y algun cop acompa-
nyanthi las mateixas queixas de las fami-
lias de algun difunt, que reclamavan
contra 'l citat capellá, per haber presen-
ciat sos atropells.

Arribá lo dia 28 del prop passat Novem-
bre, y 'l custodi del cementiri, á prech de
la familia interessada, entrá en la iglesia
per veure si podia donarse sepultura á un
mort que acababan d' enllestir dihen á sant
Pere que 'l fes entrar al cel encara que fos
per una porta falsa.

No sabém si l' animeta estaria encara
guaytant pe 'l forrellat celestial; lo cas fou
que al capellá va pujarli la mosca al nas,
y las emprengué contra 'l custodi armant
tal xibarrí dintre la iglesia, que semblava
una plassa de toros quan la presidencia no
ho entent.

— Poca vergonya, indecent, etc., etc.;
márxissen d' aquí que m' está profanant
lo temple.—Tals foren algunas de las mes
mansas y carinyosas paraulas del encar-
gat de fernos veure sant Cristófol—pagant,
ey!—lo dia que tinguém de anárnoshen á
can Pistras.

Després de aquesta primera *misticitat*
sotanesca, escandalisada la familia del di-
funt, tan aviat com se li hagué donat se-
pultura, aná al administrador del cemen-
tiri—(no la sepultura ni 'l difunt, sino la
familia en pes)—á queixarse del procedir
del home negre. ¿Y saben aquest cóm va
respondre? Donchs ab mes agallas que un
que hagués tingut rahó, va dir al Admi-
nistrador, perque se 'ls escoltava, «poca
vergonya, estrafalari, indecent» y altres
boniquesas per l' istil, esperant sens dupte
que acabaria la paciència dels empleats y
provocaria una escena de forsa que pogués
costarlos cara.

Jo no sé si hauria sigut ó no preferible
que l' ensotanat se hagués trobat ab un
home de génit que ab uns arguments de
carreter á la má li hagués mesurat totas
las caricias que pujan cabre entre 'ls dalts
y 'ls baixos de una sotana, pero lo cert fou
que 'ls empleats, donant mostrás de ser
uns pacientíssims Jobs, callaren devant
las injurias del ministre del salpacer, con-
tentantse en presentar las dimissions en

massa, fundadas en que no podia tenirse
cara al tal *reverent*.

¡Infelissos! Pensavan que aixó mouria á
la Junta de cementiris á obrir una infor-
mació y á donar á cada qual son merescut.
¡Vaya una ilusió mes sabatassas! ¿No saben
que aquí á Espanya, tractantse de cape-
llans, tot son privilegis, y que tots los li-
berals de pega que 'ns governan, per
ganas de fer l' aristócrata, se deixan en-
sarronar ab gust pe 'ls cantadors del *gori-
gori*?

Lo resultat fou que la Junta admeté de-
sseguir la dimissió als empleats y deixá
molt tranquil al missayre Parera.

Pero la premsa ha pres cartas en l' as-
sumpto, ha posat de rellén la injusticia
de la Junta, y ha sigut tant lo públich es-
cándol, que 'l capellá de las rahons no ha
tingut mes remey que dimitir, y admetre
desseguida la dimissió la Junta.

Peró ¿y 'ls dignes empleats que han per-
dut son destino? ¡Oh! aquestos sacrificats
quedan.

Lo capellá anirá á fer del ofici á qualse-
vol altre establiment, y farà bullir l' olla,
mentres los pares de familia, atropellats y
dimitits, si tenen pá sech podran ferse so-
pas, y si no 'n tenen que 's morin.

¡Y viva la religió católica, apostólica y
romana de Barcelona, y en Rius y Tauler
que 'ns regala Juntas que apadrinan sota-
nas com la del senyor Parera!

Y á la estátua de la Justicia tiremhi un
vel perque no 's dongui vergonya de mirar
lo que passa en una ciutat que te-la mania
de dirse civilisada y consent fets com los
que deixém contats y passen en sos cemen-
tiris.

DECLARACIÓ DE AMOR

A LA SENYORETA CARME ***

No atino com esplicarte
lo que dintre 'l meu cor passa;
no veig medi per parlarte
ni ocasió per demostrarte
lo que t' estimo; no es guassa.

Com sempre vas ab *escolta*,
per senyas res te puch dir,
y 'l meu enginy se revolta,
busco un recurs, poca solta
lo meu cap no 'n sab parir.

Pensant ab indecisió,
sens saber quin camí emprendre,
procurant trobá ocasió,
passo 'l temps en la inacció
per poguertho fer comendre.

Un amich molt animal,
al qui hi obert lo meu pit,
m' ha dit que t' diga com cal
alló que un jove formal
diu quan estima ab delit.

Aixís es que m' apressuro
á dirte donchs sens embuts,
que t' estimo, á fé, t' ho juro,
y si be no tinch ni un duro
no soch d' aquells mes llanuts.

Si m' estimas no hi perdrás;
tinch molta terra á la Habana,
y tot lo que tu voldrás
de mi prompte hu obtindrás;
obra la boca y demana.

Sols desitjo que 'm contestis
de un modo curt y concret
un sí, del qual no 'n protestis,
y del demés no t' molestis;
vet' ho aquí ben clá y ben net.

CAP-DE-PÍ

A la hora precisa de anar á treure la tapadora de la olla—reunió de Corts—tornan á barallarse fusionistas y esquerrans sobre á qui li pertoca mes agafar la paella pe 'l mánech.

Com Nadal s' acosta, no fan mes que buscar turró.

¡Llaminers! ¿Tot per la patria, eh?

Entre 'ls aprenents de rey sembla que s' ha declarat una epidemia de venir á visitarnos.

Gracias, macos.

Y quan tornéu á casa vostra, recados á las criaturas.

Lo diumenje últim tingueren lloch á Valencia, igual que la setmana anterior á Barcelona, unas sessions de controversia sobre la qüestió social, que avuy ha passat á ser lo verdader problema de la humanitat.

A Valencia la controversia ha sigut presentada algo diferent que á Barcelona.

Mentres que aquí la discussió fou pura y senzillament entre obrers, partidaris tots de la emancipació del treball y de la abolición de la propietat tal com avuy está constituida, á Valencia han discutit de una part los obrers revolucionaris defensors de la anarquía y del colectivisme, y de l' altra la redacció del diari *El Mercantil Valenciano*, inclús tot un senyor catedrático, y un obrer dormilega que posat á prova en una huelga, abandoná la causa dels treballadors pera defensar á son amo.

Discutint ab semblants antagonistas los partidaris de la revolució social, no cal estarse de dir que á pesar de la ciencia académica del encatronat catedrático, la ventatja estava de part d' ells devant de la llógica y la rahó.

Aixís fou que á pesar de totas las habilitats dels talentarros detractors dels obrers revolucionaris, á las primeras escopetadas quedaren fora de combat y en ridícula posició lo redactors del *Mercantil*, que se aferraren á la sutilesa de apretar á corre de la discussió y dir que continuarian lo combat desde la prempsa.

¡Voto á neu y qué poch va servirlos la xerrameca á n' aquella colla de sabis!

Aixó fou lo diumenje al dematí. Los obrers los invitaren y retaren á prosseguir la discussió á la tarde, pero... ¡ca barret, ni 'ls mils! los senyors tocaren pipa del saló en mitj de las murmuracions de tot-hom, á bon segur sense quedarse ab ganas de rebaixarse may mes á ferse ab pobres.

Los obrers no volgueren perdre la tarde que destinada tenian á aprofitar, y dongueren una reunió de propaganda, que fou fecundíssima en resultats, y que sens dupte espavilará de la son á molts treballadors de Valencia que dormian com uns

pastanagas sense cuydarse de associació ni de res de lo que tant los interessa.

Vinga discussió, vinga llum, y gloria als treballadors que tals reunions inician!

Classe obrera, ja es hora de que 't des-pertis.

Lo porvenir es teu; per apoderarten sols te falta pensar é ilustrarte.

De Madrit, no poguentnos donar cosa millor, nos envian tot sovint grans remesas de lladregots, que no tots tenen la sort de poderse dedicar lliurement á sa industria, anatsen á parar alguns á la caga-menja.

¡Y encara dirán las provincias que de Madrit no 'ls ve res de bó!

¡Ingrats!

Alguns periódichs de Madrit donaren la noticia de que el prímpcep alemany habia donat vinticinch mil pelas pe 'ls pobres de la vila del os.

Després tingueren de rectificar, puig ni 'ls mils ni 'ls zeros hi habia de veritat en semblant assumpto.

*

Pero no es pas que 'l senyor alemany no haja fet alguna francesilla per aixó.

Si senyor. No va donar als pobres, pero va fer un preciosíssim regalo als cinch toreros següents: Lagartijo, Currito, Gallito, Almendró y Arvelini, que dels tals regalos podian ben be menjarne una setmana tots los pobres d' Espanya.

De modo, que lo mes notable del viatge del senyor futur de Alemania á Espanya lo mes notable deu ser lo següent:

Regalo de la espasa d' en Lagartijo. (¡Bona prenda per un militar mata-bous!)

Un vestit de torero al prímpcep. (Bo per anar á la guerra de banyas).

Y 'ls regalos als toreros.

¡Viva tu mare, chavó!

Habém rebut la visita de *La Reforma Social*, periódich excomunicat de Valencia.

No cal dir que LA TRAMONTANA reb ab gust tan honrosas visitas; mes que ab gust las reb ab enveja.

Excomunicat de má de bisbe ¡quina sort! Nosaltres, per mes que fem, no podém lograrho.

De ficso 'l nostre bisbe es mes dur de pelar ó mes ilustrat que 'ls de Valencia, Palma y Vich, excomunicayres de primera.

¡Voto á neu! Pregui pern osaltres, á veure si 'ns excomunican, oh afortunada *Reforma Social*.

Senyor *El Obrero*: Fassi 'l favor de dir la veritat contant lo que va passar en lo meeting de controversia de Barcelona. No negarém que, per lo que acostuma fer, va estar bastant decent al narrar lo succehit lo

antepassat diumenje. Pero home, se n' ha permés una de massa grossa. ¿De ahont ha tret que un anarquista va dir que las asociaciones obreras, debian renunciar á sustentar cap ideal pera poderse unir tots los treballadors? Que aixó ho pensi vosté, *santo y bueno*, pero no carregui 'l mort á un altre.

Lo que va dir allí un dels oradors anarquistas va ser «que 's busqués un ideal comú, qual era lo sentar lo reconeixement de totas las autonomías y proclamar la mes complerta abolición de la explotació del home per l' home.» Ara si li sembla que aixó no son ideals, fassi 'l favor de fermen dos quartos de lo que vosté enten per ideas.

Per lo demés, tenim de fer constar que, de son article *Empezamos á enterdernos*, no n' hem entés molts cosas, porque resultan verdaders geroglífichs.

Y quedi sentat que no volém pas dirli porque estiga l' article ben ó mal escrit, res d' aixó; ja sabém nosaltres, per experiencia, que un obrer escriu com pot y no com vol; pero aquell treball adoleix de cert defecte un xich comú en *El Obrero*: quan vol remontarse, s' eleva tant, que 's pert de vista, y ningú sab ahont va á parar. Es á dir, que no se l' entent prou. Tal á lo menos, respecte d' ell, nos passa sovint á nosaltres, no sabém si tal volta per nostre poch caletre.

Una de bona:

En los prospectes del joch nacional anomenat rifa, trobo que 'l govern promet al que tregui la grossa de Nadal, que se li darán los quartos ab la puntualitat acostumbrada.

Tant se valdria haber dit quan al govern li passi pe 'ls calsons, á fi de protegir als pobres usurers.

Las cosas claras.

A última hora 'ns fa saber lo telégrafo que 'ls fusionistas y 'ls esquerrans ja han trobat una fórmula pera veure si seguen menjant junts.

Tot se reduheix á que en lo discutint la corona, al obrirse las Corts, lo rey va per boca de ganso—lo ministeri—que lloch de voler los esquerrans lo *universal*, ara volen la *universalista* fragi, lo qual en Sagasta ha *tutti contenti*.

¡Oh poder del talent de nostros! Considerant la resolució de *los* las generacions venideras *los* vint unglas devant los *los* esquerrans y fusionistas, *los* per haber salvat la patria *los*

Espanyols, llevés la *los* sembla poch, abaixés *los* los en camisa.

Tot aixó mereix *los* piramidal y tots *los* magna, parida pe *los* nárquichs lliberats *los*

TRENCA-CAPS

(DIALÈCH)

Ma.—Sempre te 'n vas y á mi 'm deixas sola á casa... ¿perqué ho fas?
(ELL).—Dono!... ja t' hi avesarás: tu, per poca cosa t' queixas.

Surt lo marit: per las reixas ella mira y ab sas manyas obra, crida y... tot fent ganyas entra un *Don Juan* decidit que supleix al seu marit...
Búsquin zahont son las banyas?

PEPET DEL CARRIL

MAL TEMPS

En un convent de monjas s' ha donat la casualitat de que á la vegada sis esposas de Deu fossin atacadas de *hidropesia divina*, inflántselshi 'ls ventres fins á la gola, y assegurant lo metje que als nou mesos justets de haber *contret* la enfermetat quedarian lliures de la inflor.

O aquí hi ha algo d' alló del colom ab la María, ó 'l sultant celestial va molt fort de mollas.

A menos que algun frare...
Pero ¡ca!

A Vilanova de la Barca una dona cita al rector devant del jutje municipal y li demana que li torni set duros que va donarli l' any 59 pera fer uns funerals y que fins avuy encara no s' han celebrat, á pesar de las repetidas instancias de la n.teressada.

Y 'l rector contesta á la demanda, escrivint ab sa propia mà, entre altrás cosas, lo següent al peu de la citació: «*Otro si*, pido la separacion de la union del estado de su presente Matrimonio nulo con Antonio Sovañ, por ser pariente de dicha Mariana Perez.—Jaime Miró Rector.»

¿Qué tal lo manso sotana?

Demana anulació de matrimoni al jutjat municipal, y denuncia una *falta* eclesiástica per ell comesa, á tí de no tornar set duros que *religiosament* no li perteneixen.

¡Bona mostra del género rectoral!

En una iglesia de la provincia de Saragossa, mentres lo sagristá posava oli á una llantia, li cau al cap una gran pedra que's desprén del sostre, deixantlo al acte cadavre, mort y difunt.

La Providencia deuria castigarlo pensant que mentres hi hagi qui no puga amarnirse l' ensiam, no es just que 's gastí oli pera fer llum á ninots de fusta.

Fa mes de cent anys qu' en una capella de Málaga van trobarse ab un quadro de Sant Jaume matant moros, y li feren un altar, van encéndreli ciris, y fins no va faltarhi son corresponent miracle.

Pero ¡oh desengany!

A un descregut de nostre sigle li passa per la barretina fixarse en lo tal quadro, y ben comprobadet, resulta inequívocament que 'l tal Sant Jaume no es cap sant ni res

que s' hi assembla, sino Gonzalo de Córdoba, lo gran capitá dels sigles xv y xvi.

Veus' aquí estroncada una font de miracles y perdudas variats cullitas per las ánimas del purgatori, qu' es lo que més engreixa als capellans, com las aglans als porchs.

Diu un periódich católich:

«Quan se donan diners al papa, se socorren las necessitats de tot lo mon.»

Exactament: igual que afartantse en Sagasta m' engreixo jo.

¡Y quina barra corre pe 'l mon!

Fins los batalls de las campanas van emportarsen los lladres de la iglesia de Arenas.

Lo dia menos pensat se 'n portan las uglas de las majordonas.

Si á lo menos també escursessin las dels rectors.....

Xexanta lliuras de carn diarias per quaranta personas *no mes* consumeixen uns pobrets freres de un convent de Portaceli.

¡Quins tips de dejunar que deuen terset!

Una comissió de Mormons ha fet un regalo de duas noyas, *pe 'l seu vis*, á Víctor Hugo que, com es natural; no las ha acceptat lo gran poeta francés.

¿Per qué no ofereixen regalos d' aquests á qualsevol rector de poble?

Estich segur que no se 'n portarian xasco.

Lo rector de Llansá ven oracions per matar la filoxera.

Diria millor per engreixar tossinos... de sagristia.

Han desaparecut de Valencia un capellá francés y una beyata d' alló més puen.

¡Pobre clero!

¡Sempre 's mateixos pecats!

Un tal Frairot, rector de Angers (Francia), acabá de penjarse per no acudir devant del tribunal á respondre de un assassinat comés per ell en la persona de un vehí de dit poble, al qual *ajudava* á dur la carga del matrimoni.

Ja que va penjarse, menos mal.

EPITAFIS

Aquí un camálích reposa, diuhen qu' está molt cansat, tota la vida ha portat un bulto que l' hi fa nosa.

Jau á sobre d' aquest llit lo gandul número hu; diuhen qu' está decidit á no moures per ningá.

Q. NILL

Comed...
dich...
que no...
qu' am...

XARADA

TITOL

HISTORIA

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...